

Enid Blyton
Інід Брайтон

ТАЄМНА СІМКА

Гіп-гіп-урра ТАЄМНІЙ СІМЦІ!

ХАРКІВ
«ФІЛІО»
2025

Розділ 1

ЗБОРИ ТАК І НЕ ВІДБУЛИСЯ

— **Н**е бачу сенсу скликати збори Таємної сімки, — озвалася Дженет до Пітера. — Нам насправді немає що обговорювати — ні пригод, ні загадок. І я хотіла дочитати свою книжку.

— У нас не було зборів уже три тижні, — не погодився Пітер. — І якщо в тебе є краще заняття, ніж належати до Таємної сімки та відвідувати збори, то займайся ним! Ми легко знайдемо тобі заміну.

— Пітере! Не будь таким злюкою! — нажахалася Дженет, уявивши себе поза Таємною сімкою. — Звичайно, я хочу бути учасницею нашого товариства. Але наші збори по-справжньому захопливі лише тоді, коли щось відбувається. Або коли ми влаштовуємо собі «свято живота».

— Що ж, у нас буде гарний бенкет, якщо інші принесуть те, що пообіцяли, — нагадав сестрі Пітер. — Дженет, краще допоможи мені приборатися в сараї до приходу інших — ти зараз просто сидиш і байдикуєш!

Брат із сестрою, а також їхній пес Скемпер готувалися зустріти у своєму сараї п'ятьох друзів. На дверях красувалася чимала табличка: «Т. 7», а Скемпер, золотавий спанієль, сидів надворі, неначе охороняв вхід. Зазвичай цей сарай був цілком собі звичайним, але він здавався Скемперу надважливим об'єктом, коли Таємна сімка проводила там збори.

— А ось і хтось прийшов, — мовив Пітер, коли Скемпер тихенько гавкнув на знак привітання.

— Стук-стук! — у зачинені двері сараю різко постукали.

— Пароль? — запитав Пітер. — Тільки не викрикуй його, будь ласка!

— Смоктачки! — озвався чийсь голос, і почулося хихикання.

— Це Пем, — упізнала подружку Дженет. — Заходь!

Пем тримала в руках невеличку торбинку.

— Привіт! — усміхнулася вона. — Я перша? Принесла вам печиво, але, на жаль, його небагато.

— Гав-гав! — долинуло знадвору від Скемпера, й одразу почулися кроки.

— Смоктачки! — сказав хтось напівпошепки. А потім інший голос додав: — М'ятні цукерки! — і залився сміхом.

Пітер хутко вийшов за двері: там стояли Джордж і Колін.

— Заходь, Джордже, — звернувся до друга Пітер. — А ти йди погуляй, Коліне, ти не знав пароль.

— Та ну! Це був лише жарт! — протараторив Колін. — Чесно, слово даю. «Смоктачки» — якийсь дурний пароль, тож я його покращив і сказав «м'ятні цукерки». От запитай Джорджа, знав я пароль чи ні. Я називав йому при зустрічі. Правда, Джордже?

— Так, Пітере, він справді знав пароль, — підтвердив Джордж. — Впусти його.

— Гарзд, тільки цього разу, — насупився Пітер. — Агов, а ось і Барбара із Джеком. Але хто це стоїть отам віддалік?

— Це Сьюзі! — впізнала постать удалині Дженет. — Жахлива сестричка Джека. Б'юся об заклад, вона спробує потрапити на наші збори.

— Пароль, Барбаро, — попросив Пітер.

Барбара і Джек назвали його одночасно та зайшли до сараю.

Пітер поспостерігав за Сьюзі ще кілька хвилин, але вона не наближалася, тому хлопчик зайшов досередини та зачинив двері сараю. Він залишив Скемпера вартувати надворі.

— Варта! — дав команду Пітер, і Скемпер усівся та почав чекати, чудово розуміючи, що повинен гавкнути при наближенні сторонньої особи. Він уважно спостерігав за Сьюзі: якби вона наважилася

підійти хоч на крок ближче, вмить загавкав би своїм найнесамовитішим голосом.

Щойно двері сараю зачинилися, Пітер із серйозним виглядом звернувся до Джека.

— Для чого ти привів за собою жакливу сестричку? Ти ж знаєш, як часто вона псувала наші збори та підслуховувала паролі!

— Ну... Вона пообіцяла не наближатися до нашого сараю, — виправдався Джек. — Так, я погоджуюся, вона не дуже приємна, але завжди дотримується свого слова. Вона не заважатиме нам, от побачиш.

— Але чому ти взагалі її взяв із собою? — не розумів Пітер. — Я їй не довіряю аніскілечки. Б'юся об заклад, вона хоче пошити нас у дурні.

— Та ні. Мені довелося взяти її із собою, — почав пояснювати Джек, — бо наш кузен з Америки прислав їй літак, але сама його запустити вона не може. Мені дуже хочеться побавитися ним, тож ми домовилися політати після наших зборів. Ми залишили літак у тебе під парканом, а після зборів заберемо.

— Літак? Який літак? — нетерпляче запитав Джордж.

— Приголомшливий! — радісно вигукнув Джек. — О-о-ось такий завеликий! — хлопчик широко розвів руки. — І він має якийсь механізм, що заводиться, а потім еластичні гумки приводять його в рух. Суперова іграшка, я вам кажу!

— Як можна було прислати Сьюзі літак? — вражено запитав Пітер. — Чому твій кузен не прислав його тобі, Джеку?

— По правді, нас запитали, що ми хочемо, — знизав плечима Джек. — Я вибрав ковбойські прибамбаси, що теж чудово, а от Сьюзі вибрала літак. Це так у стилі Сьюзі — замовити те, що обов'язково сподобається і мені, коли його побачу. І її літак у сто разів кращий, ніж мій ковбойський костюм...

— А чи не проти була б Сьюзі, якби ми пішли з вами і подивилися, як ти запускаєш літак? — запитав Джордж.

Джек засумнівався.

— Не впевнений. Ти ж знаєш, вона недолюблює Таємну сімку, тому що ми не приймаємо її до товариства.

— А якщо ми зробимо ось що... Не будемо проводити збори Таємної сімки, а винесемо всі наші смаколики у садок і запросимо Сьюзі приєднатися до нас! — запропонував Пітер, який раптово змінив думку про Сьюзі, дізнавшись, що в неї є такий чудовий літак. — Якщо вона дозволить нам побавитися літаком, звісно ж.

— Гарзд, — кивнув Джек. — Я зараз запитаю її. — І він пішов поговорити із Сьюзі.

Хлопчик дуже швидко повернувся.

— Авжеж! Вона каже, що приєднається до нашого бенкету, а потім ми підемо в інше місце і політаємо, — сповістив радісну новину Джек крізь відчинені двері сараю. — Нумо виносьте їжу!

Отож діти вийшли із сараю та попрямували в сад, а Сьюзі приєдналася до них, не приховуючи посмішку на веснянкуватому обличчі.

— Ну привіт! — зухвалим тоном сказала вона. — Сьогодні ми не Таємна сімка — ми Захоплива вісімка!

Розділ 2

ЧУДОВИЙ ЛІТАК

Пітеру не сподобалася заувага Сьюзі, що зараз вони не Таємна сімка, а Захоплива вісімка. Однак виправляти її було поганою ідеєю — не тоді, коли вона збиралася зробити всім послугу.

— Де той суперлітак? — запитав він.

— Де суперсмаколики? — відразу відповіла запитанням на запитання Сьюзі. — Спочатку ласуємо, потім літаємо.

— Добре, добре. Ми саме так і хотіли, — запевнив Пітер. — То де він? Під отим деревом?

— Ні, не там. А зробімо от що, — втрутився Джек. — Ми із Сьюзі збиралися запускати літак у тому великому полі, що за нашим будинком. Як щодо того, аби взяти їжу і посидіти на траві прямо там? То гарне поле.

— Так, незлецька ідея, — сказав Пітер, а інші погодилися. — Нумо, Скемпере, ходімо!

— Гав! — задоволено озвався Скемпер і чимдуж помчав до воріт. Потім зупинився, підозріло глянув на щось під живоплотом і знову гавкнув.

— Усе гаразд, Скемпере, це лише мій літак, — гордо відзначила Сьюзі.

Сімка зупинилася, щоб як слід роздивитися. Він лежав під парканом — найбільший іграшковий літак, який вони коли-небудь бачили, — і виблискував сріблом на сонці.

Діти думали про одне й те саме: це несправедливо, що такий чудовий літак належав Сьюзі. Змарнована іграшка! Але жоден із них не сказав цього вголос, прекрасно розуміючи, що інакше мстива Сьюзі забере літак і демонстративно піде з ним геть.

— І що ти на це скажеш? — зиркнула на брата Сьюзі. — Краще, ніж дурний ковбойський костюм, еге ж?

Джек побагровів і сердито глянув на сестру.

— Та якби я знав, що наш американський кузен пришле саме такий літак... — почав він роздратовано, але Пітер його зупинив.

— Не гарячкуй, Джеку, — сказав він, прагнучи зберегти мир. — Б'юся об заклад, твій костюм суперовий. Але який літак! У нього навіть висувні шасі є — подивіться!

— Саме так, — пихато мовила Сьюзі. — В інструкції до літака написано, що шасі ховаються у фюзеляж, як тільки він злітає, і опускаються

автоматично, коли йде на посадку. Б'юся об заклад, ні в кого в цій країні немає іграшкового літака, який може таке.

Таємна сімка не мала сумнівів, що так і було. Сьюзі підняла свій чудовий літак і попрямувала до воріт.

— Я понесу, — запропонував Пітер. — Гадаю, він заважкий для тебе.

Сьюзі засміялася своїм звичним надокучливим смішком.

— Насправді ти хочеш нести його сам, аби всі, хто йтиме назустріч, подумали, що це твій літак. І заздрили тобі! — виснувала вона. — Ха, ти наливаєєшся фарбою! Я знаю вас, хлопців. Але літак мій, і нестиму його я, дякую.

Більше ніхто не вставив ні слова. От халепа: Джекова сестра була такою кмітливою, що ніхто й ніколи не міг перемогти Сьюзі у словесній перепалці! У неї завжди була якась розумна відповідь наготові.

Невеличка процесія рушила дорогою: Сьюзі з літаком ішла першою, за нею всі інші. Скемпер біг останнім, і, як завжди, обнюхував усі кущі. Вони підійшли до будинку Джека і зайшли через бічні ворота до саду за будинком. Далі, щоб потрапити на величезне поле, що широчіло за садком, дітям довелося перелізти через огорожу.

— Спочатку поїмо, — нагадала Сьюзі, коли всі зібралися докупити і навіть Скемпера благополучно пересадили через паркан.

— А які ласощі принесла ти? — починала дратуватися від тону Сьюзі Пем.

— Ніякі. Я принесла літак, — гмикнула Сьюзі. — Сподіваюся, у вас там не жалюгідне печиво, яке ви щодня носите до школи та їсте на перерві!

— Замовкни, Сьюзі, — збентежився Джек. — У нас буде прекрасний бенкет, ми вділимо тобі справедливий пайку. Але не забувай, що ввічливість вітається, і від тебе нічого не відпаде.

Бенкет вийшов просто фантастичним. Були булочки і, звісно, печиво, а також імбирні хлібці, величезна плитка шоколаду з горіхами, тартити із джемом, дві пляшки лимонаду та пакетик ірисок.

— Дай Скемперу іриску, — сказав Джордж. — Вона заткне його чи не назавжди.

Але Скемпер намилився спробувати всього по шматочку — і спробував! Достатньо було лише вкластися то біля одного члена сімки, то біля іншого, і благально дивитися великими карими очима. Навіть Сьюзі вділила йому ласий шматочок, та ще й погладила.

— Тепер ми запускатимемо літак! — нарешті сказала вона, доївши все до крихти та допивши до краплі. Схвильовані діти підвелися.

Джек узяв інструкцію до літака та почав читати про себе, а інші троє хлопців заглядали йому через плече.

— Здається, нічого складного, — виснував Джек.

— Покажи мені лише раз, як із ним поводитися, і я запам'ятаю назавжди, — мовила Сьюзі. — Що робити спершу?

— Так, схоже, спершу потрібно ось тут повернути — щоб шасі напевне сховалися, щойно літак підніметься в повітря, — сказав Джек. — А далі натискаєш тут, Сьюзі. І заводиш ключем механізм, який керує еластичними гумками, що дають літаку можливість летіти...

— Мені не потрібні всі ці пояснення, — нетерпляче обірвала брата Сьюзі. — Я просто хочу знати, як запускати літак.

Джек замовк, натиснув усі необхідні кнопки і накрутив механізм іграшки маленьким ключиком. Коли чудовезний літак завівся, він підняв його високо над головою і натиснув на маленьку кнопку позаду.

— Лети! — крикнув Джек і підкинув літак уперед та вгору. Іграшка гучно загуділа та одразу піднялася високо в повітря. Літак гарно кружляв, а діти із захватом споглядали це. Потім, наче справжній аеробус, він стрімко піднявся ще вище і полетів через усе поле аж на інший край.

— Він зараз розвернеться і прилетить назад до нас, — запевнив Джек. — Так було написано в інструкції.

Але цього не сталося. Літак продовжив летіти прямо, перелетів через високий мур на іншому кінці поля і зник.

— О ні! — вжахнувся Джек. — Він не повернувся... Що нам тепер робити?

Розділ 3

А ДЕ Ж ЛІТАК?

— **Н**ого немає! — Сьюзі закричала так, наче в неї розбилося серце. — Мій прекрасний літачок! О, я б ніколи не дозволила тобі чіпати мій літак, Джеку, якби знала, що ти його посієш під час першого ж польоту. Він розіб'ється на друзки!

— Я не знав, що так станеться! — спробував виправдатись Джек. — Хто коли бачив, щоб іграшковий літак так розганявся? Я й подумати не міг, що він зможе перелетіти через це велетенське поле. Ох... Сьюзі, мені справді дуже шкода.

— А хто там живе? — запитав Пітер, вглядаючись у високий мур. — Там є будинок?

— Так. То садиба Бартлетт, дуже велика, — сказав Джек. — Вона зачинена вже кілька років, адже власники виїхали за кордон.

— Тоді ми можемо легенько зайти і забрати літак, — запропонував Джордж. — Ніхто не буде кричати чи проганяти нас, якщо пошукаємо на подвір'ї.

— Там є садівник, — засумнівався в ідеї друга Джек. — І він не надто люб'язний. Коли наш зі Сьюзі

м'яч упав за той мур, він навіть не дозволив нам перелізти на подвір'я, щоб пошукати. І сказав, що раз не бачить, де м'яч, то ми його втратили назавжди.

— Я не піду, — озвалася Барбара. — Я боюся. Не люблю злющих садівників.

— Жодна з вас не піде, дівчата, — твердо мовив Пітер. — Ми, хлопці, усі четверо залізем на мур і глянемо, чи садівник там. Якщо він є, вибачимось і ввічливо запитаємо, чи не бачив він наш літак. Якщо його нема, зістрибнемо на подвір'я і будемо шукати.

— Чи не краще запитати дозволу, перш ніж це зробити? — сказала Дженет.

— У кого? — поцікавився Джек. — У садибі ніхто не живе. Нумо, спробуємо — побачимо, що можна вдіяти.

Усі восьмеро, а також Скемпер, пішли полем у напрямку високого муру.

— Як ви збираєтеся на нього видертися? — запитала Барбара. — Тут же страшенно високо.

— Ми підсадимо один одного, — сказав Джек. — Я полізу першим і подивлюся згори, чи немає поблизу садівника.

Джордж і Пітер підсадили його, і хлопчик опинився на вершечку муру. Він подивився вниз — на кущисті зарості віддаля. Крізь просвіт Джек побачив некошений газон, але садівника видно не було. Він склав долоні рупором біля рота і закричав.

Зміст

<i>Розділ 1. Збори так і не відбулися</i>	3
<i>Розділ 2. Чудовий літак</i>	9
<i>Розділ 3. А де ж літак?</i>	15
<i>Розділ 4. Щось вельми дивне</i>	25
<i>Розділ 5. Плідні збори</i>	30
<i>Розділ 6. Непогана робота за пів години</i>	36
<i>Розділ 7. Невдале зіткнення</i>	41
<i>Розділ 8. Пітер лютує</i>	52
<i>Розділ 9. Пітер дає розпорядження</i>	58
<i>Розділ 10. Дівчатка — молодці</i>	64
<i>Розділ 11. Вражаюче відкриття</i>	75
<i>Розділ 12. Батько Пітера бере справу в свої руки</i>	86
<i>Розділ 13. Усередині порожнього будинку</i>	91
<i>Розділ 14. Нічогенька несподіванка</i>	96
<i>Розділ 15. Гіп-гіп-ура Таємній сімці!</i>	103
<i>Бонус від Інід Блайтон</i>	108